

‘ವಿಷ್ಣು ಮೂರ್ತಿಯಾ! ನೀನ್ಯಾರು? ನೀನೇಕೆ ಬಂದಿದ್ದೀಯಾ? ನಾನು ದೇವರನ್ನು ನೋಡಬೇಕು’ ಎಂದನು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು. ‘ಆ ದೇವನು ನಾನೇ ಮಗೂ’ ಎಂದ ವಿಷ್ಣು ಮೂರ್ತಿ.

‘ನಾನು ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ. ನೀನೇ ದೇವರೆಂದು ಹೇಗೆ ನಂಬಬೇಕು? ನಿನ್ನನ್ನು ಈ ಮರಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕುತ್ತೇನೆ. ಇದುವರೆಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದನೆಂದು ಹೇಳಿದ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ. ನೀನೇ ದೇವರೆಂದು ಆ ಸ್ವಾಮಿ ಹೇಳಿದರೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ ಏನಂತೀಯಾ?’ ಎಂದ ಗೋವಿಂದ.

‘ಸರಿ ಮಗೂ, ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟದಂತಾಗಲಿ’ ಎಂದ ವಿಷ್ಣು ಮೂರ್ತಿ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿದೆ. ತಾನು ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ ಪಶುಗಳ ಕೊರಳುಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಹಗ್ಗಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ವಿಷ್ಣು ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಮರಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದ ಗೋವಿಂದ ಆ ಸನ್ಯಾಸಿ ನಡೆದು ಹೋದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋದನು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡನು. ‘ಸ್ವಾಮಿ, ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನೀವು ಮೂಗು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತು ದೇವರನ್ನು ನೋಡಿದನೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಲ್ಲವೆ, ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೆ ನಾನು ಕುಳಿತುಕೊಂಡೆನು. ಒಬ್ಬರು ಬಂದು ನಾನೇ ಆ ದೇವರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ, ನಾನೇನು ಬುದ್ಧಿಹೀನನಾ! ನಾನು ನಂಬಲಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಒಂದು ಸಾರಿ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಂದು ಆತನು ದೇವರಾ ಎಂಬುದನ್ನು ರುಜುಪಡಿಸಿರಿ’ ಎಂದನು. ಸನ್ಯಾಸಿ ಗೋವಿಂದನ ಒತ್ತಾಯ ತಾಳಲಾರದೆ ಆತನೊಂದಿಗೆ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದನು. ‘ಅಲ್ಲಿ ನೋಡಿ ಸ್ವಾಮಿ, ಆ ಮರಕ್ಕೆ ಹಗ್ಗದಿಂದ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದ್ದೇನೆ. ಆತನು ದೇವರೇನಾ?’ ಗೋವಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

ಸನ್ಯಾಸಿಗೆ ಗಿಡಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದ ಹಗ್ಗದ ವಿನಹ ಮತ್ತಾರೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಗೋವಿಂದನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಲು ಕಷ್ಟ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿತು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ, ‘ಹೌದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಆತನೇ ದೇವರು. ಇದು ನಿಜ’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಗೋವಿಂದ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ವಿಷ್ಣು ಮೂರ್ತಿ ಕಾಲುಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು. ‘ಗೋವಿಂದಾ ಆ ಸನ್ಯಾಸಿ ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತನಲ್ಲ, ನಾನು ಕಾಣಿಸದಿದ್ದರೂ ನಿನ್ನಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಲು ಆ ರೀತಿ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದನು. ಈಗ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ವರ ಬೇಡು, ಕೊಡುತ್ತೇನೆ’ ಎಂದ ವಿಷ್ಣು ಮೂರ್ತಿ.

ಅದಕ್ಕೆ ಗೋವಿಂದ ‘ನಾನು ದಿನವೂ ಇದೇ ರೀತಿ ಮೂಗು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿರುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಕಾಣಿಸಬೇಕು’ ಎಂದನು! ‘ತಥಾಸ್ತು’ ಎಂದ ವಿಷ್ಣು ಮೂರ್ತಿ ಅದೃಶ್ಯನಾದನು. ಹೀಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಗೋವಿಂದ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಿರಲು, ಅದೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಕಾಣಿಸಿದ ಸನ್ಯಾಸಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು ಕಂಡು ನಮಸ್ಕರಿಸಿದ ಗೋವಿಂದ. ಸನ್ಯಾಸಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಆತನ ವೇಷ, ಭಾಷೆ, ಮಾತನಾಡುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಕಂಡು ಚಕಿತನಾದನು. ‘ಸ್ವಾಮಿ ನಿಮ್ಮ ದಯದಿಂದ ನಾನು ದೇವರನ್ನು ದರ್ಶನ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆನು. ನನ್ನ ವೇಷ, ಭಾಷೆ, ರೀತಿ, ರಿವಾಜುಗಳು ಬದಲಾದವು. ಜೀವನದ ಪಾರಮಾರ್ಥ್ಯ ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆನು. ಸದಾ ಆ ಭಗವಂತನ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲೇ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇದೆಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮಿಂದಲೇ ನೀವೇ ನನ್ನ ಆರಾಧ್ಯ ಗುರುಗಳು’ ಎಂದನು ಗೋವಿಂದ ವಿನಯದಿಂದ. ಸನ್ಯಾಸಿಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಾಯಿತು. ಆ ದಿನ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿ ಹೋದ ವಿಷಯ ನೆನಪಾಯಿತು. ಎಷ್ಟು ಪೂಜೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ, ಎಷ್ಟು ಪಾಂಡಿತ್ಯವಿದ್ದರೂ ಗೋವಿಂದನ ಮುಂದೆ ತಾನು ಅಲ್ಪ ಎಂಬ ವಿಷಯ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ‘ಕ್ಷಮಿಸಿ ಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ, ಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ನೀವೇ ನನಗಿಂತಲೂ ಎಷ್ಟೋ ದೊಡ್ಡವರು. ನೀವೇ ನನಗೆ ಗುರುಗಳು, ನನ್ನನ್ನು ಶಿಷ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿರಿ’ ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಇಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಭಗವಂತನ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತ, ಧರ್ಮ, ತತ್ವಗಳನ್ನು ಭೋದಿಸಲು ನಿರ್ಣಯಿಸಿ ಊರೂರು ಪ್ರಯಾಣಿಸಿದರು.

- ಎಂ.ಬಿ. ರಂಗಪ್ಪ ಶೆಟ್ಟಿ, ಮೋಕಾ

ನುಡಿದಂತೆ ನಡೆದವರು

ತಂತ್ರ ಭಾರತದ ಪ್ರಥಮ ಪ್ರಧಾನಿ ದಿ. ಚಾಚಾ ನೆಹರೂ ಅವರ ತಂದೆ ಮೋತಿಲಾಲ್ ನೆಹರೂರವರು ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ವಕೀಲರಾಗಿದ್ದು, ಅರಣ್ಯಬಾದಿನಲ್ಲಿ ವಕೀಲ ವೃತ್ತಿ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಆಗರ್ಭ ಶ್ರೀಮಂತರಾಗಿದ್ದರು. ನಿರ್ಗತಿಕರನ್ನು ಮತ್ತು ಬೇಡಿ ಬಂದವರನ್ನು ಎಂದೂ ಬರಿಗೈಲಿ ವಾಪಸ್ ಕಳುಹಿಸದವರಲ್ಲ.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ದಿನ ಬಡ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವಿಧವೆಯೊಬ್ಬಳು ಅವರ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ‘ನನ್ನ ಮಗಳ ಮದುವೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಿಡಿಗಾಸೂ ಇಲ್ಲ. ದಯವಿಟ್ಟು ಈ ಮದುವೆ ನಡೆಯಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿ. ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಯನ್ನಾದರೂ ನೀಡಿ’ ಎಂದು ಅವರ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಅಳತೊಡಗಿದಳು.

ಮೋತಿಲಾಲರು ಅವಳನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ ‘ಆಯಿತು. ನಿನಗಿಗೇ ನಾನು ಏನೂ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾಯಂಕಾಲ ಬಾ. ಈ ದಿನದ ಸಾಯಂಕಾಲದವರೆಗೆ ನಾನು ಏನು ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತೇನೋ ಅದು ನಿನ್ನದು. ನಿನ್ನ ಮಗಳ ಅದೃಷ್ಟದಂತೆ ನನ್ನ ಈ ದಿನದ ಸಂಪಾದನೆ’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವರ ಸಹಾಯಕ ‘ಹೀಗೇಕೆ ಹೇಳಿದಿರಿ ಸರ್. ಅಷ್ಟೋ ಇಷ್ಟೋ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದರಾಗುತ್ತಿತ್ತು’ ಎಂದ. ಆದರೆ ಮೋತಿಲಾಲ್ ರವರು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಅದೃಷ್ಟ ಹೇಗಿದೆಯೋ ನೋಡೋಣ ಎಂದು ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋದರು.

ಹುಡುಗಿಯ ಅದೃಷ್ಟವೆಂಬಂತೆ ಆ ದಿನ ಮೋತಿಲಾಲರ ಸಂಪಾದನೆ ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಮೋತಿಲಾಲರು ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು. ಬಡ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಹೆಂಗಸು ಅವರ ಮನೆ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲೇ ಕಾಯುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಮೋತಿಲಾಲರು ಸಹಾಯಕನನ್ನು ಕರೆದು ಆ ದಿನದ ಸಂಪಾದನೆಯನ್ನು ಎಣಿಸಲು ಹೇಳಿದರು. ಎಣಿಸುತ್ತಾ ಹೋದಂತೆ ಆ ಸಹಾಯಕನೇ ದಂಗಾದ. ಮೋತಿಲಾಲರ ಅಂದಿನ ಸಂಪಾದನೆ ಒಂದು ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಮೀರುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಸಹಾಯಕ ‘ಸರ್ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಆಕೆ ಕೇಳಿದ್ದು, 1,000 ರೂ. ಬೇಕಾದರೆ 10,000 ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿ. ಆದರೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಏಕೆ?’ ಎಂದ.

ಆದರೆ ಮೋತಿಲಾಲರು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ವಿಚಲಿತರಾಗದೆ ‘ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ವಿಜೃಂಭಣೆಯಿಂದ ಮದುವೆ ನಡೆಯುವಂತೆ ಭಗವಂತ ಬರೆದು ಕಳುಹಿಸಿರಬೇಕು. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಈ ದಿನದ ಸಂಪಾದನೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿ, ಅದು ಅವರ ಅದೃಷ್ಟ. ನಾನಂತೂ ಕೊಟ್ಟ ಮಾತಿಗೆ ತಪ್ಪಲಾರೆ’ ಎಂದುಬಿಟ್ಟರು.

ಆ ಹೆಂಗಸು ತನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಣದೊಂದಿಗೆ ಮೋತಿಲಾಲರ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ಅಳತೊಡಗಿದಳು. ಮೋತಿಲಾಲ್ ಅವಳನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿ ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು.

- ಗಾಯತ್ರಿ ಕೆ.ಎನ್., ಬೆಂಗಳೂರು